

DE SVMMA

DOCTRINAE.

CAPVT VIII.

N hoc capite quod scriptum erat: Primum caput doctrinae simul ac vitae Christianae, est doctrina legis, seu agnitionis peccati, vel morbi humani (quæ etiam pœnitentia vel contritio dicitur) reprehenderam, quod pœnitentiam seu contritionem, tantum agnitionem peccati & morbi humani scriberent.

Respondet Illyricus, *id nequaquam verum esse, quandoquidem contritionem dicant esse etiam terrorem & dolorem de peccato & ira Dei: pœnitentiæ verò alteram partem, esse fidem.* Sed vide obsecro, quomodo eadem res possit esse & agnitio peccati, & terror de peccato, & dolor de peccato, & de ira Dei: atque etiam fides pars esse pœnitentiæ, hoc est, agnitionis peccati, doloris de peccato, & terroris ob iram Dei. Sic isti magistri sua autoritate res diversissimas confusissimè commiscent, vt quando descriperint pœnitentiam seu contritionem, esse agnitionem morbi & peccati: postea, aliud quiddam præter agnitionem, imò plura alia esse, contritionem scilicet & pœnitentiam, excipiant.

*Cōfussis
sima doctrina Illyrici.*

Secun-

Secundò, reprehenderam quod scriptum erat in eodem capite: Christum sola fide apprehendi. Cùm manifestum sit, pœnitentia & supplici oratione iustitiam impetrari. Nunc Illyricus dicit *me reprehendisse, quod sola fide proprie apprehenditur Christus, & nobis applicatur.* Quod verum non est, quia de propria vel impropra apprehensione nihil in meo scripto, neque in ipsa Confessione dictum est. Sed de fide apprehendente satis superius dictum est.

Postremò reprehenderam quod dicit Confessio: fidem apprehendentem beneficia Christi, esse fidem iustificantem, quam reprehensionem dicit esse non errorem, sed potius furorem. Verùm si recordetur lector, quid sit istis bonis magistris, apprehendere fide iustitiam, & beneficia Christi (nempe certò credere & statuere, quod beneficia, & iustitia Christi nostra sint, quodque per eam apprehensionem & acceptionem beneficiorum & iustitię Christi, nos simus verè coram Deo iustificati) intelliget non meam reprehensionem, errorem esse, sed ipsius cauillationem potius errorem & furorem esse: qua scripturas apertissimas peruertit & depravat, quę pronunciant, credentes per Christi obedientiam & iustitiam iustificari: sicut per inobedientiam Adę posteri eius constituti sunt peccatores & iniusti. Sed de hoc superius suo loco satis prolixè.

At obijcit Illyricus: *Si fides apprehēdens iustitiam Christi, non iustificat, igitur nec Christi iustitia iustificat.*

Sed

Sed superius ostendimus, Christi iustitiam ac obedientiam nō aliter iustificare, quàm quomodo inobedientia Adæ filios peccatores & iniustos constituit, videlicet non formaliter & intrinsecè, sed solum meritoriè & causaliter. Sed cauillationes has superius suo loco copiose tractauimus.

DE DISCRIMINE LEGIS

ET EVANGELII.

CAPVT IX.

Aperte nono tractatur discrimen legis & euangelij. Cauillatur Illyricus vtrumque tetrè me corrupisse.

Cauilla-
tio.

Matth. 5.
Ibidè. 22.
Luc. 10.
Deut. 27.
Galat. 3.

Primum, inquit, legem corrumpit, non enim vult legem exactissimam obedientiam flagitare, cuius contrarium clarissimè Christus asserit, affirmans, legem flagitare exactissimam obedientiam, adeo vt etiam minimos cordis motus in cōtrarium condēnet, & contrarias extenuationes patrum Iudaicorum damnanans. item dum Christus inculcat, vt Deum diligamus ex toto corde, tota anima, intelligentia, & omnibus viribus. Quod etiam clarissimè docet illud Dei fulmen: Maledictus, qui non permanserit in omnibus quæ scripta sunt in libro legis.

Respondeo primùm, Illyricū suo more verba mea mendaciter pervertere. Non enim simpliciter dixi, Deum non flagitare exactissimam omnium mandatorum obedientiam: sed dixi: eum